

Arrest

nr. 238 746 van 17 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 maart 1997.

De verzoekende partij verklaart België te zijn binnengekomen op 5 mei 2018 en dient op 9 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 november 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 1 februari 2019 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 17 oktober 2019 wordt het dossier overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 16 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pasjtoen van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Fatehabad van het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Ongeveer twee jaar voor uw vertrek werd uw vader Malik van het dorp. Uw vader was in het kader van deze functie onder andere verantwoordelijk voor het verifiëren van de gegevens van dorpelingen die een lening wilden bekomen bij de buitenlandse organisatie [B.]. Enige tijd voor uw vertrek werd uw vader meerdere malen telefonisch bedreigd door onbekenden omdat de organisatie [B.] Interessen aanrekende, hetgeen verboden is binnen de Islam, en uw vader hier niet aan mocht participeren. In de maand jawza 1397 werd er een dreigbrief afgeleverd bij uw woning. Enkele dagen later ging uw vader naar een jirga in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Op zijn terugweg naar huis werd hij door taliban tegengehouden en doodgeschoten. Na de begrafenis van uw vader werd u aangesproken door mensen van het districtshuis die informeerden naar mogelijke daders van de moord. U gaf aan de taliban te verdenken en liet de dreigbrief zien. Enkele dagen later werd er 's nachts op de deur van uw gezinswoning geklopt. U opende de deur en werd aangesproken door twee taliban die u verweten in de voetsporen van uw vader te treden. Ze bedreigden u met de dood en sloegen u. U riep om hulp waarna uw moeder en uw tante langs vaderszijde naar buiten kwamen en de taliban op de vlucht sloegen. De familie bracht u eerst naar een dokter om vervolgens allemaal samen te vluchten naar het huis van uw zus en schoonbroer in het dorp Didrawan. U verbleef daar ongeveer een maand alvorens het land te ontvluchten. U reisde ongeveer tien maanden, kwam aan in België op 5 mei 2018 en diende op 9 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Enkele maanden na uw aankomst in België werd uw jongere broer, [O.], gedood nadat hij terugkeerde naar Fatehabad om medicijnen te halen voor jullie zieke moeder. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara, een aangifte van uw problemen, een dreigbrief, een foto van uw overleden jongere broer, zes video's gemaakt op de begrafenis van deze broer en een medisch attest dat werd opgemaakt door dokter [H.V.] neer.

Op 30 november 2018 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 1 februari 2019 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat uw werkelijke naam [E.M.] is en dat u geboren bent in Timargara in Khyber- Pakhtunkhwa (hierna KPK) in Pakistan op 25 maart 1997. U verklaart nooit in Afghanistan te hebben gewoond en ook foute gegevens te hebben opgegeven over uw familie. Zo zou u zes broers en vier zussen hebben, allen geboren in Timargara te Pakistan. Uw vader en moeder zouden [A.G.] en [A.] heten en geboren zijn in respectievelijk Shamshapur en Fatehabad geboren zijn van het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U verklaart dat de politie jullie vluchtelingenkaarten niet accepteerde en dat jullie constant werden lastiggevallen door het Pakistaanse leger en de politie. U verklaart dat u bij terugkeer naar Pakistan altijd slecht zal behandeld worden en dat uw verblijfsvergunning ondertussen vervallen is.

Ter staving van uw huidig verzoek legt volgende documenten neer: een vluchtelingenkaart uit Pakistan, een kopie van de vluchtelingenkaarten van uw ouders uit Pakistan, een document van het Peshawar institute of Medical Sciences, een foto van twee zussen, twee foto's van u aan een schoolgebouw, twee elektriciteitsfacturen en een enveloppe.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht werd aan uw problemen met de taliban, tevens de directe aanleiding tot uw vertrek uit Afghanistan, omdat u incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot het tijdstip van de bedreigingen van de taliban, de dood van uw vader en de gebeurtenissen die zich voordeden nadat de taliban uw woning bezochten, u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot het doel van de handelingen van de taliban, uw verklaringen over het gedrag van de taliban niet overtuigden en u tot slot incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot het verloop van uw gesprek met de taliban bij uw woning. Bovendien werd er door het Commissariaat-generaal geoordeeld dat er voor de burgers in Surkhrod geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dus geen risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw huidige verzoek wijzigt u uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst, uw identiteit en die van uw gezinsleden. Waar u in het kader van uw vorige verzoek nog aangaf heel uw leven in het dorp Fatehabad in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar te hebben gewoond, verklaart u in uw huidig verzoek geboren te zijn als Afghaans vluchteling in Timargara in KPK te Pakistan. U verklaart gelogen te hebben over uw eigen naam en in werkelijkheid [I.M.] te heten (volgend verzoek, (...), punt 3 en punt 10).

Wat betreft deze gewijzigde verklaringen dient ten eerste te worden opgemerkt dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw eerste volgende verzoek volledig nieuwe verklaringen aflegt en verklaart doorheen uw vorige verzoek om internationale bescherming te hebben gelogen over uw herkomst, uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt. Op een verzoeker rust namelijk de verplichting vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Bovendien wordt opgemerkt dat aan het feit dat een persoon zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land, teneinde er internationale bescherming te vragen, inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt, is verbonden. Het verzoek om internationale bescherming op zich is immers al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekers bieden. Bovendien geschiedt de behandeling van

een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen, wat ook werd benadrukt bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Het feit dat u desondanks vasthield aan uw verzonnen verklaringen, omdat u luisterde naar de raad van andere mensen die u vertelden uw verblijf in Pakistan te verzwijgen (volgend verzoek, (...), punt 17), doet ernstig twijfelen aan de waarachtigheid van de verklaringen die u in het kader van uw huidige verzoek aflegt.

Bovendien biedt het gegeven dat u verklaart dat u door derden werd aangeraden om uw verblijf in Pakistan geheim te houden, geen verklaring voor het feit dat u in het kader van uw vorig verzoek ook over uw familiesamenstelling heeft gelogen (volgend verzoek, punt 12). Daar waar u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming van 9 mei 2018 voor de DVZ verklaarde dat u twee broers en een zus had (DVZ, (...), punt 17) blijkt uit uw verklaringen in het kader van uw huidig verzoek dat u zes broers en vier zussen heeft (volgend verzoek, (...), punt 12). Bovendien blijkt u ook over de naam van uw vader te hebben gelogen in het kader van uw vorig verzoek. Zo geeft u aan dat uw vader A. K. (...) in werkelijkheid A. G. (...) heet (volgend verzoek, (...), punt 12). Het is dan ook bevreemdend dat u ook over deze zaken tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd in uw eerste verzoek om internationale bescherming.

Daarenboven wordt opgemerkt dat u er niet in slaagt om nieuwe verklaringen met betrekking tot uw herkomst met overtuigende documenten te staven.

Zo legt u een vluchtelingenkaart neer op naam van [I.U.], zoon van [A.G.], geboren op 1 januari 1994. Deze kaart volstaat echter niet om uw identiteit en uw profiel als Afghaans vluchteling in Pakistan aannemelijk te maken. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming de datum 25 maart 2002 opgaf als geboortedatum (zie fiche NBMV). Ook nadat u door de DVZ geconfronteerd werd met de resultaten van de botscan waaruit bleek dat u meerderjarig was hield u aan 16 jaar te zijn op dat ogenblik (DVZ, (...), punt 4). De vaststelling dat u in het kader van uw huidig verzoek uw naam en familienaam wijzigt naar de identiteitsgegevens die terug te vinden zijn op de door u neergelegde PoRkaart, uw verklaringen over uw geboortedatum niet stroken met de geboortedatum op de vluchtelingenkaart en u bovendien op geen enkele wijze een verklaring biedt voor uw voorgaande frauduleuze verklaringen ondermijnt de geloofwaardigheid van het door u neergelegde identiteitsdocument dan ook onherroepelijk. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de betrouwbaarheid van documenten van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Dergelijke documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas.

Wat betreft de door u neergelegde identiteits/vreemdelingenkaarten van uw vader en moeder dient te worden opgemerkt dat dit kleurenkopieën betreffen. De kopieën die u aanbrengt beschikken, als gevolg van mogelijke manipulatie, niet over voldoende bewijskracht om de geloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen alvorens in België aan te komen te herstellen. Bovendien kan uit geen enkel voorgelegd stuk worden afgeleid dat de houders van deze identiteitskaarten uw ouders zouden zijn.

Verder dient te worden vastgesteld dat de door u neergelegde foto's van u en uw zussen enig verband houden met uw herkomst zodat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband niet kunnen herstellen.

Wat betreft het document dat werd opgemaakt door Peshawar Institute of Medical Sciences en de twee neergelegde elektriciteitsfacturen dient te worden opgemerkt dat deze documenten geen enkele verwijzing naar u bevatten en uw herkomst dan ook geenszins aantonen.

Ten slotte dient, wat betreft de door u neergelegde envelop, te worden opgemerkt dat dit stuk enkel aantoon dat u vanuit Pakistan post bereikte, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het middel

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij stelt ook dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij stelt dat zij bij haar eerste verzoek om internationale bescherming niet de waarheid verteld heeft over haar identiteit, haar (recente) herkomst uit Fatehabad, gelegen in het district Surkhrod, haar familiesamenstelling, de exacte identiteit van haar ouders alsook haar moeilijkheden in Afghanistan.

De verzoekende partij stelt dat haar ouders afkomstig zijn uit Shamshapour (vader) en Fatehabad (moeder) in Afghanistan en dat zij Afghanistan lang geleden ontvlucht hadden omwille van de oorlog en naar Pakistan waren getrokken. Ze haalt aan dat zij in Pakistan geboren is en er als Afghaans vluchteling geleefd heeft. Ze stelt dat ze daar probeerde te overleven door te klussen op straat (kleine sieraden voor kinderen verkopen en ook snoepjes en popcorn). De verzoekende partij stelt dat ze in Pakistan de voorbije jaren meermaals het slachtoffer werd van racisme en uitbuiting. De omstandigheden waarin zij in Pakistan moest leven, waren onhoudbaar geworden. Een normaal en veilig leven was voor haar niet meer mogelijk in Pakistan. De verzoekende partij stelt dat zij angst had om dit bij haar eerste verzoek om internationale bescherming te vertellen enerzijds om toch niet te worden geloofd en anderzijds uit vrees om te worden gerepatriëerd naar een land waar zij ernstige moeilijkheden had gekend. De verzoekende partij stelt ook dat landgenoten haar hadden afgeraden om te vertellen dat ze afkomstig was uit Pakistan. De verzoekende partij stelt dat ze haar oprechte en welgemeende verontschuldigingen aan de Belgische asielinstanties aanbiedt.

De verzoekende partij stelt dat ze in Pakistan zich een tweederangsburger voelde. De levensomstandigheden waren er hard voor haar. De verzoekende partij haalt voorts aan dat ze in Pakistan regelmatig door de Pakistaanse politie en het Pakistaanse leger tegengehouden werd voor

identiteitscontrole. Na vertoon van haar Afghaanse vluchtelingenkaart moest zij beledigingen en vernederingen ondergaan en werd zij verplicht om smeergeld te betalen om te vermijden dat zij in de cel zou belanden of naar Afghanistan zou worden gerepatriëerd. De verzoekende partij verklaart dat ze bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een uitzichtloos bestaan zal leiden.

De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de stukken die zij bij haar huidig verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. De verwerende partij heeft ze niet naar waarde geschat. De verzoekende partij stelt dat de stukken die ze neergelegd heeft haar profiel en feitenrelaas staven.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij ten onrechte de authenticiteit van de door haar bijgebrachte stukken betwist door louter te stellen dat dergelijke documenten eenvoudig te maken zouden zijn en dat corruptie wijd verbreid zou zijn (in Pakistan) bij het verkrijgen van civiele documenten. De verzoekende partij is de mening toegedaan dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft verricht naar de door haar bijgebrachte documenten en zich ten onrechte verschuilt achter de reeds genomen weigeringsbeslissing van 30 november 2018 inzake haar vorige aanvraag. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door haar aangehaalde nieuwe elementen en voorgelegde stukken al dan niet correcte informatie bevatten aangaande haar asielrelaas.

De verzoekende partij stelt dat ze de originele vluchtelingenkaart van haar ouders niet kan bijbrengen, daar zij deze kaart nog in Pakistan gebruiken. Daarenboven had de verwerende partij bij twijfel UNHCR kunnen contacteren om de echtheid ervan na te gaan. De verzoekende partij stelt dat ze hierop reeds had aangedrongen tijdens haar gehoor. De voorgelegde nieuwe stukken vormen minstens een begin van bewijs, die in het kader van een grondiger onderzoek ter zake, wel degelijk nuttige gegevens die haar moeilijkheden kunnen staven.

Tot slot gaat de verzoekende partij in op de bewijslast en het voordeel van de twijfel. Uit haar relaas is gebleken dat zij wel degelijk voldoende, concrete en verifieerbare nieuwe elementen heeft gegeven die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Het is duidelijk dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

2.1.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2

bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans mutatis mutandis werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen. De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat

het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn

aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.2.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

Vooreerst blijkt uit het verzoekschrift dat de volgende motieven uit de bestreden beslissing niet betwist worden: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Voormelde motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

Bij haar tweede verzoek om internationale bescherming wijzigt de verzoekende partij haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst, haar identiteit en die van haar gezinsleden alsmede haar familiesamenstelling. Waar de verzoekende partij in het kader van haar vorige verzoek nog aangaf heel haar leven in het dorp Fatehabad in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar te hebben gewoond, verklaart ze in haar tweede verzoek geboren te zijn als Afghaans vluchteling in Timargara in KPK te Pakistan. Voorts verklaart de verzoekende partij gelogen te hebben over haar eigen naam en die van haar ouders. Ook verklaart ze geen twee broers en een zus, maar wel zes broers en vier zussen te hebben, die allen in Pakistan geboren zijn.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt ze de volgende documenten neer: een Proof of Registration"-kaart (hierna: POR-kaart) uit Pakistan, een kopie van de POR-kaarten van verzoekers ouders uit Pakistan, een document van het Peshawar institute of Medical Sciences, een foto van twee zussen, twee foto's van de verzoekende partij aan een schoolgebouw, twee elektriciteitsfacturen en een enveloppe.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze uit angst en op aanraden van anderen haar verblijf in Pakistan verzwegen heeft, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat dit nog geen grond vormt om over haar identiteit en familiesamenstelling te liegen.

De POR-kaart die de verzoekende partij bijbrengt staat op naam van I.U, zoon van A.G., geboren op 1 januari 1994. De Raad wijst erop dat tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming haar identiteit niet in twijfel werd gesteld. Voorts blijkt dat de verzoekende partij bij het indien van haar tweede verzoek om internationale bescherming 25 maart 1997 als geboortedatum vermeldde. Op de POR-kaart wordt als geboortedatum 1 januari 1994 vermeld. Uit de landeninformatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat POR-kaarten – weliswaar niet gemakkelijk – te vervalsen zijn (stuk 7, map met 'landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Afghaanse vluchtelingen in Iran en Pakistan: documentenfraude", 30 november 2017). Het kan ook niet uitgesloten worden dat de verzoekende partij deze POR-kaart heeft verkregen van iemand anders en zich als deze persoon voordoet, temeer daar de naam en geboortedatum op de POR-kaart die de verzoekende partij neergelegd heeft, niet overeenkomt met de naam die zij zelf eerder opgaf. Een rapport van de "Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction" (SIGAR) van augustus 2015 waarnaar in de COI Focus van 30 november 2017 verwezen wordt geeft aan dat het hernieuwingsproces van de POR-kaarten gevoelig is aan fraude. De Pakistaanse "National Database and Registration Authority" (NADRA) vereist niet dat een Afghaanse vluchteling persoonlijk verschijnt om een POR-kaart te verlengen en laat het gezinshoofd toe om de POR-kaarten van het volledige gezin te hernieuwen. Hetzelfde rapport van SIGAR stelt dat het volgens werknemers van het "United Nations High Commissioner for Refugees" (UNHCR) mogelijk is dat het gezinshoofd de dood van een gezinslid niet aangeeft en de desbetreffende POR-kaart niet teruggeeft en dat Afghaanse vluchtelingen, die zonder de hulp van UNHCR naar Afghanistan terugkeren, hun POR-kaarten soms niet inleveren en dat sommigen hun POR-kaart willen behouden om het als reisdocument te gebruiken om Pakistan binnen te gaan om zaken te verrichten of hun bewegingen tussen de twee landen te vergemakkelijken. De bewijswaarde van het door verzoekende partij getoonde document is

dan ook bijzonder relatief zodat het document op zich niet volstaat om de eerder vastgestelde geloofwaardigheid van verzoekers identiteit te weerleggen.

Wat de twee andere neergelegde POR-kaarten betreft, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de personen van wie deze POR-kaarten zijn, effectief haar ouders zijn. Wederom kan er niet aan voorbijgegaan worden dat de verzoekende partij bij haar eerste verzoek om internationale bescherming andere identiteitsgegevens omtrent haar ouders gegeven had. Deze POR-kaarten worden niet vergezeld van enig ander document om de bloedverwantschapsband aan te tonen. Daarenboven betreffen het twee kleurenkopieën en geen originele stukken. Bijgevolg kan de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. X en RvS 24 maart 2005, nr. X).

Voor zover de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de authenticiteit van de POR-kaarten had kunnen navragen bij UNHCR, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij zelf in de onmogelijkheid was om documenten aangaande haar familie op te vragen bij UNHCR. Daarenboven indien de authenticiteit van de kaart wordt vastgesteld gebeurt dit op basis van het POR-kaart nummer, en niet via de vingerafdrukken van de persoon in kwestie. Zelfs indien de echtheid van de kaart wordt vastgesteld, dan nog is dit op zich onvoldoende om aan te nemen dat de identiteitsgegevens van de persoon vermeld op de kaart effectief de verzoekende partij is daar de verzoekende partij haar identiteit niet met andere stukken staft.

Het neergelegde document van het Peshawar institute of Medical Sciences en de twee elektriciteitsfacturen zijn niet op naam van de verzoekende partij en kunnen op geen enkele manier aan haar gelinkt worden. Deze documenten kunnen haar nieuwe verklaringen aangaande haar identiteit en verblijf in Pakistan geenszins staven.

De neergelegde foto's kunnen de nieuwe verklaringen ook niet verder ondersteunen. Uit de foto's kan niet worden afgeleid waar deze zijn genomen of wie precies de personen zijn die erop afgebeeld staan. De loutere verklaring dat het gaat om de zussen van de verzoekende partij kan niet getoetst worden

De enveloppe toont enkel aan dat de verzoekende partij post ontving uit Pakistan. Dit wordt niet betwist, maar kan geen verdere verklaringen ondersteunen.

De huidige bijgebrachte documenten doen, gelet op voorgaande vaststellingen, geen afbreuk aan de conclusie die werd genomen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht het volgende gemotiveerd: *“Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen”*.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

De schending van de artikelen 48/2 - 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt niet dienstig aangevoerd aangezien de beoordeling beperkt is tot de nieuwe elementen, zoals bedoeld in artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen om de specifieke redenen, zoals voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS